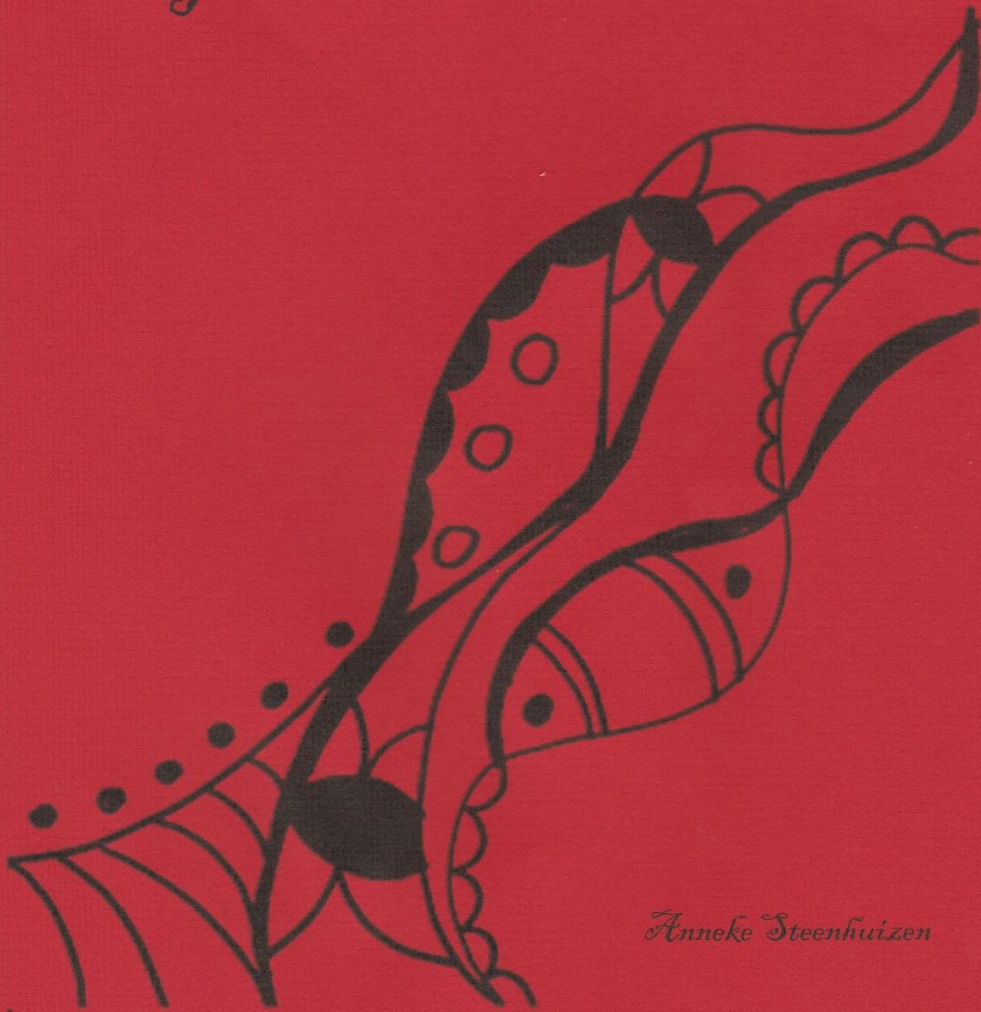

*Het leven valt niet
altijd even mee*

Anneke Steenhuisen

Voorwoord

Hoi! Hoe heet je? Leuk om je te leren kennen. Het leven valt niet altijd even mee, vind je ook niet? Soms is het echt zware kost. En zie je het leven niet meer zitten, maar lieve mensen in de buurt geven je toch wel weer wat geluk. Maar daar gaan we het vandaag niet over hebben. En weet je, in kleine dagelijkse gebeuren valt het leven ook niet altijd even mee. Je zult maar een glazenwasser hebben die op een wiebelende trap staat. Of een huwelijks aanzoek hebben van een man die je echt niet ziet staan. Of je wc-papier is op. Op het moment zelf is het geen pretje, maar je kunt er achteraf wel om lachen. En lachen is gezond, zeggen ze. Dus hierbij nodig ik je uit om het boekje te lezen, en misschien troost het je ook een beetje, dus veel lees plezier.

Het boodschappenlijstje

Pak jij de portemonnee en de boodschappentassen? Dan maak ik ondertussen het boodschappenlijstje. Even zoeken, ik kan de pen niet zo snel vinden. Oh, hij ligt hier, vlakbij de telefoon. Eerst in de koelkast kijken, ja, melk is er nog wel genoeg, maar de yoghurt is bijna op. Dus zet ik die op het boodschappenlijstje. En ook moet ik jam, boter en kaas opschrijven op het boodschappenlijstje.

Vleeswaren zijn er nog wel genoeg. Nu in de kast kijken waarin het brood en zoetbeleg, altijd liggen. Nou het brood is ook bijna op, dus dat moet ook gehaald worden. De pindakaas is nog niet aangebroken, en we hebben nog wel genoeg cornflakes voor de komende week.

Kom op, we gaan. Oh, wacht even, we moeten onze jassen aandoen, het is behoorlijk fris buiten. Wil je lopend of met de auto gaan? Met de auto, ja? Oké, dat is prima, want dan hoeven we niet zo zwaar aan die tassen te tillen.

Zo, nu staan we voor de deur van de supermarkt. Pak jij even een winkelwagen, hier heb je een muntje. Ik pak ondertussen wel het boodschappenlijstje.

Nou, dat gaat snel! We racen samen met de winkelwagen door de winkel langs alle vakken heen. Alleen moeten we niet te hard rijden, want dan krijgen we misschien een bekeuring. Volgens mij hebben we nu alles wat op het boodschappenlijstje staat, in de winkelwagen gedaan.

Kom je mee? Dan gaan we afrekenen. Oei, het is wel een beetje duurder dan dat ik dacht. Dat komt door die crises, natuurlijk. Even de boodschappen achter in de auto laden, en zo we zijn weer thuis.

Zo, zet jij even een pot koffie, dan pak ik de boodschappen uit, ik heb er wat lekkers bij gekocht.

Wat? Is de koffie op? Hoe kan dat dan? Ik heb toch wel echt goed gekeken wat we nodig hebben en wat niet!

“Zou je niet even naar de buurvrouw gaan”, zeg je?

Ik zal je wat vertellen, ik durf er niet meer naar toe te gaan. Ik heb namelijk al vaker koffie bij haar geleend. Weet je wat? We gaan bij haar koffie drinken en dan geven we haar ook wat van dat lekkers. Alleen moeten we niet vertellen dat de koffie op is, afgesproken?

Eendjes voeren

Het is leuk om tante te zijn. Ik heb dan ook drie neefjes, eentje van vijf jaar, eentje van drie jaar, en dan nog de jongste, een neefje van een paar maanden. Bij mij ouders, hun opa en oma, hebben ze een sloot in de buurt. Er zijn daar dan ook veel eendjes. Op een mooie zaterdag, toen mijn vader jarig was, en ook al de leden van de familie er waren, vroeg mijn oudste neefje aan mij of dat we de eendjes kunnen gaan voeren. Ik vond het best. Daarna vroeg hij aan mijn moeder, zijn oma, of dat ze nog brood had. Nu is het zo dat mijn neefje bijna niks lust, dus mijn moeder, zijn oma, was heel blij dat mijn oudste neefje om eten vroeg. Heel opgetogen vroeg ze of dat er pindakaas op moest.

“Nee, dat lusten ze niet”, zei mijn oudste neefje. Mijn moeder was heel verbaasd, en zei: “Opa lust inderdaad geen pindakaas, maar de anderen die wel pindakaas eten, zitten gebak te eten. Ik denk niet dat ze nu een boterham met pindakaas willen eten.”

“Nee oma, het is voor de eendjes, en die lusten geen pindakaas op brood”, zei mijn oudste neefje.

Ik zei tegen mijn moeder: “ma, ik ga even met de oudste twee neefjes eendjes voeren.”

Nou zo gezegd, zo gedaan.

In het begin was het nog wel leuk, de kinderen genoten zich de gaten uit. De eendjes kwamen van overal vandaan en het brood was al gauw op. Toen kwamen er een paar ganzen aanlopen. Ze waren allemaal aan het blazen. Ik werd er zelfs een beetje bang van. Maar mijn oudste neefje kwam naar me toe lopen, en vroeg: “tante, hebt u een zakdoek?”

“Ja”, zei ik, en pakte een papieren zakdoek uit mijn broekzak. Mijn oudste neefje pakte hem uit mijn hand, en liep naar één van de ganzen.

“Kom op, meneer de gans, u kunt zo uw neus snuiten, alleen niet te hard blazen, want het is een papieren zakdoek, en anders komt er een gat in.”

Maar hoe goed de bedoelingen van mijn oudste neefje ook al niet waren, een gans blijft een gans, en de gans die mijn oudste neefje van zijn snotneus af wilde helpen, beet in de hand van mijn oudste neefje.

Nou, je kon al van een afstand mijn neefje horen huilen. Alle ganzen vlogen toen weg. Ik gaf mijn neefje weer een zakdoek om zijn neus in te snuiten. Toen gingen we weer terug naar huis, en hij zei heel trots tegen de anderen: "ik heb alle ganzen weggeblazen."

Pianoles

Mijn tante vindt het heel leuk om piano te spelen. Ze heeft dan ook een piano in de huiskamer staan.

Ze is zelfs organist in een kerk.

Mijn moeder wilde dat wij op pianoles gingen.

Zelf is ze dol op klassieke muziek.

Dus kwam er een piano bij ons in huis. Mijn broer en ik gingen op muziekles. Maar dat was niks voor mij. Ik vergat iedere letter bij elke noot, en akkoorden spelen was al helemaal moeilijk om te leren.

Pianoles ging bij mijn broer beter af. Hij had er gewoon aanleg voor. Maar ja, ik wilde mij natuurlijk niet de loef af laten steken door hem, en bleef op pianoles. Maar jongens jongens, wat was dat toch een gedoe. Als er niemand in de buurt was als ik achter de piano zat te oefenen, zat ik altijd behoorlijk op dat ding te schelden.

Af en toe gaven we een opvoering, met alle andere leerlingen die pianoles kregen. Ik had eigenlijk wel een moeilijk stuk ingestudeerd, maar ik had het nooit helemaal onder de knie gekregen. Om de beurt moesten we naar voren komen om het ingestudeerde stuk voor in de zaal, die vol met mensen zat "ten geluiden te brengen." Ik kreeg er gewoon klamme handjes van. De hele avond zat ik in spanning, want ik was pas aan het eind van de avond aan de beurt. Toen ik als laatste naar voren moest komen, liep ik met knikkende knieën naar de piano. Even deed ik een schietgebedje naar boven. Ik ging achter de piano zitten, en begon te spelen. Twee maal stopte ik met spelen omdat ik niet meer wist waar ik gebleven was. Toen was het voorbij, en ik ging met een opgelucht gevoel op mijn plaats zitten. Later vroeg ik aan mijn moeder of dat ze gehoord had dat ik twee foutjes had gemaakt. Maar ze schudde met haar hoofd van "nee."

De volgende dag zei mijn pianolerares: "het is beter dat je een ander hobby gaat zoeken, want je bakt er niks van."

In de eerste instantie was ik opgelucht, maar dacht toen aan mijn broer die het wel lukt om piano te spelen. Totdat ik iets ontdekte, ik kan beter breien dan hij, hij kan het zelfs helemaal niet. Het lesje wat

ik hieruit geleerd heb, is een levensles: je kunt niet in alles het beste zijn. En ik kan gewoon opscheppen dat ik een broer heb die wel goed piano kan spelen...

De glazenwasser

Eén maal in de zoveel tijd komt de glazenwasser bij ons aan de deur. Hij komt dan de ramen wassen waar je zelf nooit bij kunt komen. Meestal ben ik dan aan het werk, en is mijn partner thuis. Vandaag gaat de deurbel, en weet je wie er voor de deur staat? De glazenwasser!

“Voor vijf euro zal ik uw ramen wassen. Is dat geen goed idee?”, zegt hij, en ik zeg: “dat lijkt mij inderdaad een goed idee.”

De glazenwasser pakt zijn spulletjes en gaat aan de gang. Het eerste wat hij doet is de ladder op zijn plaats zetten. En daarna stapt hij met de treden naar omhoog. Nu moet ik je wat vertellen, ik heb last van hoogtevrees. En als ik dan die man op een hoge ladder zie staan, sta ik doodsangsten uit. Heel angstig sta ik te kijken hoe die man zijn schoonmaakkunsten ten toon stelt. Het sop vliegt gewoon om mijn oren. Ik probeer hem op mijn manier mijn morele ondersteuning te geven, maar hij zegt dat dat niet nodig is, en begint te lachen. De trap waar hij op staat, begint verdacht te wiebel, en ik heb het gewoon niet meer.

“Kom van die trap af”, roep ik naar hem. Maar in plaats van om naar mij te luisteren, begint hij een liedje te zingen, een andere verzie als die die ik net naar hem riep.

Hij begint vrolijk te zingen: “kom van dat dak af”, en de trap begint een beetje gevaarlijk te bewegen.

En ja hoor, het houdt niet op, ik zie een zwarte kat aan komen lopen. Ik probeer hem tegen te houden niet onder de trap door te gaan lopen, maar ik was te laat. Ik denk dat jullie die situatie wel bekend is, en dat jullie de betekenis er ook van weten.

Nee, een glazenwasser is bij mij niet meer welkom!

Christelijke Gereformeerde cocaïne

Het is zo dat ik een trouwe kerkgangster ben. Bij mijn ouders in de Christelijk Gereformeerde kerk, waar ik vroeger lid van was, aten de mensen altijd een snoepje net voordat de preek begon. Je hoorde allemaal papiertjes kraken en het eerste gedeelte van de preek werd dan altijd gemist.

De diakenen en ouderlingen zaten vooraan in de kerk.

Ik was toen een jong meisje en lid van de jeugdvereniging, en we gingen met zijn allen, de jongelui, altijd achter de kerkenraad zitten. Voor de mensen die niet weten wat het woord kerkenraad betekend, zal ik het even uitleggen. Dat is een soort "club" waar de ouderlingen en diakenen in zitten.

En wij, de jongelui, hielden heel veel van snoepen. Het gevolg daarvan was, dat we de hele preek door aan het snoepen waren. Op een keer was er een gastpredikant die bij ons kwam preken.

En we zaten weer te snoepen met elkaar, het gekraak van papiertjes was niet van de lucht. Dus werd er niet naar de preek geluisterd door ons. Op een gegeven moment kon de gastdominee er niet meer tegen, en zei er wat van. We kregen echter de slappe lach, en gek genoeg moest de gastdominee er ook om lachen.

"In mijn eigen gemeente snoepen de mensen ook graag, maar jullie kunnen me er wat van, hoor!", zei hij en ging weer lachen.

Ja, en als de dominee lacht, mag de gemeente ook lachen. Dus het werd een gezellige janboel in de kerk.

Toen we allemaal uitgelachen waren, zei de dominee: "ik pas mijn preek dan ook altijd aan. In het begin als mensen een snoepje eten, preek ik altijd over onbenullige dingen. Ze luisteren toch niet naar de preek."

Nu was er een man bij ons in de kerk die met alles de draak stak.

Toen de dienst afgelopen was zei hij tegen mijn moeder: "een pepermintje is Christelijke Gereformeerde cocaïne."

Als het sneeuwt

Het is zo dat ik sneeuw prachtig vind. Echt waar, ik meen het. Het ligt dan zo mooi op de takken en overall is het wit. Maar om er door heen te gaan is een ander verhaal.

Ik heb namelijk vijf jaar geleden mijn been gebroken, door van de trap te vallen.

Dus ben ik doodsbang dat ik uit zal glijden. Dat kan je je wel voorstellen, denk ik.

Het is winter. En het sneeuwt. En ik moet boodschappen gaan doen. Dat wordt een drama!

Ik heb vorig jaar snowboots gekocht. Dus ik besluit om heel dapper te zijn, en boodschappen te gaan doen. Vol met frisse moed loop ik de deur uit. Maar ik zie al gauw een gevaarlijk ijsbaantje. Het licht van de zon weerkaatst erin. En ik vind het allemaal maar niks. Maar ja, het wc-papier is op, dus ja, er moet nieuwe komen. Anders kan ik niet zo fris van de wc vandaan komen.

“Ja, wat nu?”, vraag ik mezelf af.

Maar er komt een oplossing, ik zie de buurvrouw bepakt en bezakt naar huis komen. En ik zie dat ze een heel pak wc-papier bij zich heeft. Ik vraag aan haar: “mag ik een rol wc-papier van je krijgen, ik durf met dit weer geen boodschappen te doen, en mijn wc-papier is op.”

En het mag. Mijn hoogste nood is geleden.

Ik loop het huis weer naar binnen, blij dat ik geen boodschappen hoeft te doen.

Het is nu vijf uur 's avonds. Ik begin een beetje trek te krijgen! Maar ik heb geen eten in huis. Gelukkig zit er nog wel wat geld in mijn portemonnee.

Ik besluit een pizza te bestellen. Dus bel ik de pizzeria op, met mijn keuze wat voor een pizza ik wil bestellen. En die wordt thuis gebracht, en ik zit heerlijk aan mijn pizza te smullen.

Opeens denk ik: “het is eigenlijk niet zo erg dat het sneeuwt, ik lus iedere dag wel een pizza.

Alleen moet ik dan wel zorgen dat er altijd wc-papier in huis is!”

Een bloemetje op tafel

Gezellig vind ik dat altijd, een bloemetje op tafel.

Ik ga dan ook altijd naar de markt zaterdag om een bloemetje te kopen. De wat oudere verkoopster achter de bloemenkraam prijst dan ook altijd met een schelle stem haar bloemetjes aan.

Op een dag, en dat is vandaag, ga ik weer naar de markt. Eerst ga ik fruit kopen. Mijn sinaasappelen waren op en omdat ik er altijd eentje voor het slapen eet, moet ik ze weer kopen.

Daarna ga ik naar de stoffenkraam, en kan het niet laten een stofje te kopen. Daar ga ik een rok van naaien besluit ik.

Dan ga ik een bloemetje kopen. De wat oudere vrouw staat nog steeds heel trouw haar bloementjes te verkopen.

“Hallo, oma”, zeg ik tegen haar.

“Oh, wat gezellig, je noemt me oma, dat heeft nog niemand tegen mij gezegd”, zegt ze.

Dan pakt ze een groot bos bloemen en stopt hem in mijn armen. Ik schrik daar nogal van. Geld voor zo 'n grote bos bloemen heb ik niet! En ik wil die vrouw, die ik oma noem ook niet beledigen!

Ja, ik zit er nu echt mee, dat kan je je wel voorstellen.

Maar ik word al gauw uit mijn nood geholpen.

“Die krijg je van mij, kind. Omdat je me oma noemt. Die bos bloemen mag je gratis meenemen.”

Ik ga weer naar huis, en ben helemaal bezakt en bepakt. Heel blij zet ik die bos bloemen in een vaas met water op tafel. Eerst heb ik er nog een stukje van de stengel schuin afgeknipt.

Maar na één week gaan ze al hangen, en dat vind ik eigenlijk wel jammer. Maar als de bloemen helemaal verwelkt zijn, moet ik ze wel weggooien.

En toch heb ik er een mooie herinnering aan overgehouden, nl. een oud vrouwtje die het heel leuk vond dat ik haar oma noemde.

En de volgende keer als ik bloemen ga kopen, noem ik haar gewoon weer oma, misschien krijg ik dan weer een gratis bos bloemen van haar!

Valentijnsdag

Het is Valentijnsdag en dan ben ik altijd benieuwd naar de post. Misschien zit er dit jaar wel weer een kaartje in de brievenbus. Ik ga kijken als ik de postbode langs zie komen, en er zit een kaartje tussen de post.

Oh nee, ik vind kaarten krijgen wel leuk, maar niet van deze man! Ja, wat moet ik nou? Ach, ik stuur hem wel een bloemetje, zo kwaad is hij nou ook weer niet. Dus ik bel een bloemist op, met de vraag of dat ze hem een bloemetje willen sturen.

Het is nu avond. En weet je wat? Er wordt aan de deur gebeld. Ik doe de deur open, en weet je wie er in de deuropening staat? Die jongen van wie ik vanmorgen een kaartje heb gekregen, en aan wie ik een bloemetje heb laten sturen.

Hij pakt me bij de hand beet en zegt: "wij gaan binnenkort trouwen, ik wist wel dat je van me hield."

"Help, wat heb ik nou gedaan?", denk ik bij mezelf.

"Ik bedoelde het niet zo", zeg ik en krijg het spaans benauwd. Met die man wil ik écht niet trouwen, en hoe kom ik nu van hem af? Hij is er helemaal van overtuigd dat ik van hem houd. Wat ben ik toch dom geweest om dat stomme bosje bloemen naar hem te laten sturen. Ik hapte even naar adem.

"Ik ga vanavond uit met mijn vriend, dus ja, je begrijpt het al wel, ik moet me even omkleden."

"Ik snap het al, er is een ander", zegt de jongeman.

"Maar waarom stuur je mij dan een bloemetje?", vraagt hij verder.

"Nou ik heb het bloemetje naar een verkeerd adres gestuurd."

"Oh, ik begrijp het, het was gewoon een foutje", zegt de jongeman.

"Ja", zeg ik.

De jongeman loopt weg, en ik ben nog nooit zo blij geweest dat ik zo snel een leugentje kon vertellen!

Mijn kettinkje ging stuk

Mijn oma had vroeger een hele mooie ketting. Die noemde ze een halssnoer, dat is een beetje een ouderwets woord voor ketting. Toen zij overleed heb ik hem gekregen. Ik ben er heel blij mee, omdat hij van goud is, en in de eerste plaats natuurlijk omdat ik hem van mijn oma had gekregen.

Ik heb in een eerder verhaal al verteld dat ik drie neefjes heb. De jongste is nog een baby en ik mocht hem een keer op mijn schoot vast houden. Met zijn handjes graaide hij overal in de lucht. En ja hoor, hij graaide met zijn handjes naar de ketting die om mijn hals was en die ik van mijn oma had gekregen. Je kunt het wel raden, mijn ketting ging stuk. Heel snel overhandigde ik de baby aan mijn schoonzusje, zodat er geen andere brokken meer konden ontstaan. Toen kwamen er toch een paar tranen. Die ketting was niet zomaar een ketting, het was de ketting die ik van mijn oma had gekregen, dus een dierbare herinnering aan haar.

Mijn broer zag dat ik verdrietig was omdat die ketting stuk was, en zei: "geef hem maar aan mij, dan zal ik hem laten maken bij de juwelier."

En dat gebeurde, en ik kreeg mijn ketting weer terug. Alleen zag hij er een beetje anders uit. Er hing een klein fotootje van mijn jongste neefje aan.

En ik moet echt zeggen, ik vind de ketting nog mooier dan eerst. Ja, soms kan uit ongeluk geluk komen, net als kleine kinderen, ze kunnen soms ellende veroorzaken, of juist vreugde voortbrengen, en daarom ben ik zo gehecht aan mijn drie neefjes.

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand

In iedere badkamer of wc is er wel een spiegel te vinden. Ook bij ons in huis. Mijn zusje is pas naar de kapper geweest, en heeft haar haar in een heel ander coupe laten knippen als dat ze eerst had. Ze is gewoon niet weg te slaan bij de spiegel die in de hal hangt. Ze staat maar te kammen, haargel in haar haren te smeren, en weet ik veel wat ze wel allemaal wel niet staat te doen.

En opeens valt de spiegel van de muur, en valt in duizend stukjes op de grond. Ik kom niet meer bij van het lachen.

“Hoe ziet mijn haar eruit?”, vraagt mijn zusje aan mij.

“Nou, zo dat de spiegel ervan op de grond valt”, zeg ik.

“Ziet het er dan zo erg uit?”, vraagt ze.

“Het ziet er vreselijk uit”, zeg ik.

“Nou, dan durf ik niet meer in de spiegel te kijken”, zegt ze beteuterd.

“Ik wel hoor”, zeg ik en voel dat ik naar de wc moet gaan.

Nadat ik van het toilet gebruik gemaakt heb, ga ik mijn handen wassen. Ik kijk in de spiegel, en zie een pukkel op mijn wang, ik kan het niet laten en knijp hem uit, en het gekke is, deze spiegel valt ook op de grond. Mijn zusje hoort het ook, en nu is het haar buurt om te lachen.

“Je hebt een pukkel!”, roept ze uit, toen ze me zag.

“En jouw haar zit raar”, zeg ik.

“Dan hebben we beiden wat”, zegt ze.

“Ja, we hebben beide wat met spiegels”, zeg ik: “en nu kunnen we ze niet meer gebruiken, want ze zijn stuk gevallen.”

“Ja, want nu kan jij jouw pukkel niet meer zien, en ik ook mijn haar niet”, zegt mijn zusje.

“Ach, eigenlijk ben je beter af zonder spiegel”, zeg ik.

“Ik vind dat je groot gelijk hebt”, zegt mijn zusje.

Help, ik ben jarig!

“Er is er een jarig, hoera, hoera”, en zing maar verder met me mee. Er hangen vlaggetjes in de lucht, en één stoel is versierd met ballonnen en slingers.

Weet je dat ik dat maar een beetje vreemd vind?

Bovendien doen ze dan ook nog kaarsen op een taart, en die steken ze aan. En daarna blazen ze ze weer uit!

Dat gebeurt er als er iemand jarig is.

Weet je wat ik nog het zotste van een verjaardag vind? Als je vijftig wordt, heb je Abraham of Sarah gezien. Nou, of dat kan? Ik ben nog niet zo oud, maar ik weet dat niet zo zeker, hoor. Misschien moet ik het echt beleven, dat zal het wel zijn. Maar omdat ik nooit vertellen zal dat ik jarig ben, zullen ze er ook nooit achter komen, en dan zetten ze ook nooit zo 'n zotte pop voor in de tuin.

En nu moet ik je wat vertellen, ik ben vandaag zelf jarig. Maar niemand weet het, want ik heb het ze niet verteld, en dat wil ik maar zo houden ook. En dat lukt, totdat de postbode langs komt. En ik stapels met post krijg!

Maar het valt natuurlijk wel op als je op één dag zoveel post krijgt.

Voorals er kaarten tussen zitten met in grote koeienletters

“Hartelijk gefeliciteerd met je verjaardag” erop geschreven, en die niet in een enveloppe zitten. Ik probeer ze al weg te moffelen, maar één van de meiden van het studentenhuis waar ik in woon heeft ze wel gezien.

“Oh, je bent jarig!”, roept ze uit. Waarom heb je dat ons niet verteld?

En ja hoor, ik kom er niet meer onderuit, er moet gefeest worden.

Iets waar ik geen zin in heb. Ik houd eigenlijk wel van een feestje op zijn tijd, maar aan verjaardagen heb ik een hekel.

En krijg ik een cadeau van mijn medebewoonster.

En dan kom ik tot de ontdekking die ik niet eerder door had.

Als je jarig bent, krijg je cadeautjes, en ik besluit om het dit jaar maar eens goed te gaan vieren, en al die kaarsen in één keer uit te bazen!

De afwas

Vroeger bestonden er geen afwasmachines. Nee, toen moest je het met de hand doen. In die tijd was ik nog jong, en woonde nog thuis bij mijn ouders. Ik ben de oudste van vier kinderen. Onder me heb ik één broer, daar weer onder twee zusjes.

We hadden een rooster van wie er aan de beurt was om de afwas te doen. Mijn moeder hoefde nooit mee te doen van ons want zij had gekookt.

Maar afwassen is niet zo leuk. En afdrogen nog minder want degene die afdroogde moest ook nog eens de spullen in de kasten zetten. Dat was een regel bij ons.

Ik had altijd veel huiswerk, en zat altijd in de piepzak als het mijn beurd was om de afwas te doen.

En op een kwade dag was dat weer zo. Ik had een repetitie wiskunde de volgende dag. En als er nou een vak is waar ik echt niet goed in ben, is dat wel wiskunde. Dus ik zag er heel erg tegen op, om die repetitie te maken, bedoel ik. En toch moest ik afwassen. Samen met mijn jongste zusje.

Dus ja, ik begon er maar mee. Maar die avond hadden we spaghetti gegeten. Dus moest ik nog afspoelen ook. Mijn zusje stond ongeduldig te wachten.

“Operation Big One” begon ik te zingen. Mijn zusje werd nijdig. Mijn muzikaliteit kan ze niet zo goed waarderen.

Opeens moest ze lachen.

“Ik kan er niet zo goed tegen dat je zingt, maar wat je nu staat te zingen! Je bent de afwas aan het opereren, vandaar dat het water zo rood is!”, riep ze uit.

Ik moest er ook om lachen, en ik was mijn hele repetitie wiskunde vergeten. Op mijn gemak stond ik de afwas te doen.

Mijn zusje begon te zingen “Operation Big One is over”, toen we klaar waren. We kregen de slappe lach, en de vaat is nog nooit zo schoon geweest.

De volgende dag had ik die stomme repetitie wiskunde. Net voordat het begon zong ik: "Operation Big One." Mijn klasgenoten zaten me allemaal en beetje vreemd aan te kijken.

Alleen had ik voor die repetitie wiskunde wel een onvoldoende...

Koffietijd!

In Nederland is het 's ochtends om half elf koffietijd. In Afrika is dat 's middags rond een uur of drie. Hoe dan ook, het is minstens één keer per dag koffietijd. Mijn lieve vadertje lust namelijk om vijf uur weer een kopje koffie.

Maar bij koffietijd, hoe vroeg of hoe laat dan ook, hoort een koekje. En koffietijd zonder koekje is geen koffietijd, vind je ook niet?

Mijn moeder zorgt dan ook altijd dat de koekjestrommel gevuld is met lekkere zandkoekjes, die ze zelf gebakken heeft. Vaak zit er een amandelnootje op.

Maar weet je wat mij vaak opvalt? Dat als het koffietijd is, dat mensen vaak praten, en dat ze nooit naar anderen luisteren omdat ze zo vol zitten met hun eigen verhaal. En dan wordt er nog ook vaak vergeten om de koffie op te drinken ook, zodat het koud wordt.

Maar het spreekwoord luidt: verbeter de wereld, begin met jezelf. Dus met dat voornemen ga ik weer aan de koffietijd.

Maar het is echt moeilijk om met zes mensen koffie te drinken. Vraag je waarom? Nou, ik zal het je wel vertellen. Ik weet niet naar wie ik moet luisteren! Iedereen is zo vol van zijn verhaal, dat ze allemaal een monoloog voeren. En naar wie moet ik nou luisteren? Ik begin iets te begrijpen. Ik moet mijn goede voornemen maar aan de kant zetten en gezellig mee gaan "keuvelen". Want ondanks alles is het wel gezellig om met meerdere mensen koffietijd te houden, want alleen is toch maar alleen.

Weet je wat ik denk? Dat jij nu vind dat ik maar eens op moet houden met praten, want ik lijk met mijn monoloog precies op die lui waar ik het over had.

Dus, nu stop ik wel met praten, alleen moet ik nog wel vertellen dat mijn koffie ondertussen koud geworden is...

Een boterham met pindakaas

Weet je wat ik graag lus? Een boterham met pindakaas. Op crackers vind ik pindakaas niet zo lekker. Nee, pindakaas hoort op een boterham. En dan wel op een bruine boterham wel te verstaan. En ik eet het alleen bij de lunch, ik ontbijt altijd met fruit. Maar soms is het eten van pindakaas wel een beetje moeilijk. Het kan een beetje plakkerig tegen je verhemelte zijn. Dan is er de oplossing om wat melk te drinken, en dan alles door te slikken.

Pindakaas kan je verschillend eten. Gewoon zo, op de boterham, maar je kunt er ook chocoladehagel op doen, en als je dat je dat op een witte boterham doet, lijkt het net wel een gebakje.

Vroeger toen ik nog een kind was deed ik wel eens stroop op een boterham met pindakaas.

Ja, pindakaas, wie is er nou niet mee op gegroeid, en zitten er geen pitamentjes in?

En weet je wat ze ook van pindakaas maken? Satésaus. De mensen in Nederland zijn er gek op. Bij patat en allerlei snacks moet er satésaus worden bij geserveerd.

Een barbecue kan je je ook niet voorstellen zonder satésaus. In Afrika, noemen ze een barbecue een braai, maar ze serveren er geen satésaus bij.

Ik kan me goed herinneren dat ik toen ik in Nederland voor de eerste keer ging barbecueën, dat er satésaus bij was, met stokbrood.

Ik keek er toen een beetje vreemd van op, maar ben er ondertussen aan gewend.

Maar toch vind ik een boterham met pindakaas het lekkerste wat er is. Alleen moet je niet met je vriendin of vriend gaan zoenen als je een boterham met pindakaas op hebt. En luister maar naar dit advies, anders is het mijn schuld dat je verkering uit gaat!

Mens-erger-je-niet

Voor de mensen die niet weten wat de titel van dit verhaal betekend, zal ik het even uitleggen.

Mens-erger-je-niet is een spel waarbij heel veel leedvermaak hoort, en waarbij dat ook toegestaan is.

Je moet met pionnen met een dobbelsteen die je om de beurt gooit proberen in je eigen honk te komen. Als al je pionnen in het honk zijn, heb je gewonnen, onderweg daarnaar toe kunnen de anderen je er afgooien, als ze op het plekje komen te staan waar jij op staat, en dat is de grote lol van het spel mens-erger-je-niet. Als dat gebeurd moet je weer van vooraf aan beginnen met lopen, en ben je de pineut.

Het is dan ook een spel die heel bekend is, en waarbij je al aan de naam kan horen hoe het is om te doen. En ondanks die naam vind ik mens-erger-je-niet het leukste spel dat er is. En daarom doe ik het ook graag.

Alleen is het wel zo dat je het spel met vier man moet doen. En dan zijn er niet altijd mensen die het ook leuk vinden om mee te doen. Maar weet je wat ik denk? Dat het ook wel een beetje zo is dat andere mensen het niet zo leuk vinden om met mij het spelletje te doen omdat ik meestal win. Ik heb echt geluk in het spel. Op de één of andere manier gooi ik dan ook bijna altijd het gewenste getal met de dobbelsteen. Zal ik je mijn geheim vertellen? Je moet me wel beloven dat je het niemand anders vertellen zal. Vooral niet tegen die lui waarmee ik het leuke spel mens-erger-je-niet speel.

Ik speel namelijk een beetje vals...

De telefoon gaat

In ieder huis vind je wel een telefoon. Vroeger hadden ze telefoons met een draad eraan, en een draaischijf waar je het gewenste nummer mee draait.

Nu hebben de mensen mobieltjes, je weet vast wel hoe die werken. Je ziet dan ook allemaal mensen die met mobieltjes aan het bellen zijn. Echt waar, je komt ze overal tegen. Op straat, in de bus en in de winkels. Mijn oma moet er niks van hebben. Al dat moderne gedoe! En gek genoeg, ik moet haar een beetje gelijk geven. Want eerlijk gezegd is mijn verstand van "al dat moderne gedoe" ook niet zo bijster.

Ik zal je nl vertellen dat ik nog maar pas door heb hoe ik een sms-je moet openen. Ze zelf verzenden kan ik nog niet.

En hoe meer mobieltjes of hoe meer andere apparatuur er zijn, de mensen gaan steeds meer klagen dat ze zo eenzaam zijn, gewoon omdat ze geen persoonlijk gesprek meer met iemand kunnen voeren. Je kunt nu zelfs foto's maken of muziek beluisteren met zo 'n klein mobieltje.

Wacht even, ik moet even stoppen met praten, want de telefoon gaat!

Een echtpaar dat gaat behangen

Weet je hoe je kunt zien dat een huwelijk nog steeds goed is?

Als een echtpaar met elkaar een muur gaat behangen.

Ik denk dat dit verhaaltje niet goed is om te lezen door mensen die getrouwd zijn of samen wonen.

Ik heb echt hele lieve ouders, schatten van mensen zijn ze.

En ze maken ook nooit ruzie met elkaar. Behalve als ze gaan behangen. Mijn moeder is heel praktisch, en mijn vader is heel technisch, dus dat gaat nog wel goed samen. Eerst rollen ze het behang op een tafeltje uit, en smeren het vol met behangplaksel. En dat gaat tot nu toe nog wel. Maar nu komt het echte werk! Het behangpapier op de muren plakken. Mijn vader pakt zo 'n vel en gaat het samen met mijn moeder op de muur plakken. Maar weet je wat het probleem is? Mijn moeder weet niet altijd wat links of rechts is. En bij mijn vader is dat helemaal ingebakken. Dan roept mijn vader: "welke kant, rechts of links?"

Mijn moeder zegt dan naar "links." Dus doet mijn vader dat dan ook. Maar mijn moeder zegt dan: "andere links, snap dat nou!" Mijn moeder bedoelde dus eigenlijk naar rechts.

Dan mopperen ze altijd op elkaar. Ja, dat kan je dan wel verwachten. En toch zijn ze dolblij met elkaar, en zijn ze al weer ruim vijfenveertig jaar getrouwd.

Ik hoop dat als je getrouwd bent of samen woont, dat je niet door mijn verhaaltje gaat twijfelen aan je relatie.

En anders zou ik dan maar nooit samen gaan behangen...

Een kist met één rotte appel

Weet je wat de titel een kist met één rotte appel betekent?

“Ja” zeg je, “gewoon dat er één rotte appel in een kist zit.” En ik moet je gelijk geven, het is zo.

Maar er is nog iets, het kan een uitdrukking zijn. Namelijk dat er in een groep mensen één persoon zit die de hele sfeer kan verpesten, met bv roddelpraatjes. En die zijn er wel. Bijna in iedere groep mensen vind je zo 'n rotte appel. Maar je kunt de tekst ook letterlijk opvatten, zoals we in het begin gedaan hebben.

In ieder geval, ik heb in een vorig verhaal al verteld dat mijn moeder heel praktisch is. Ook als ze appels koopt. Ze koopt altijd appels in een zak. Waarom? Omdat mijn ouders maar met zijn tweeën zijn, en een kist vol met appels te groot voor ze is, om op te eten. Het blijft niet bij één rotte appel als ze een kist ermee vol hebben.

Maar ze is zo praktisch om zelfs de appels uit de zak op de fruitschaal te leggen. En de meest rijpe appels worden als eerst opgegeten.

Mijn vaders is gek op goudrenetten. Altijd voor het slapen gaan eet hij er eentje op. Dan zit hij gezellig in zijn stoel zo 'n appel op te eten.

Hij schilt ze wel altijd. Mijn moeder staat ook bekend om haar heerlijke zelfgebakken appeltaarten. Niemand kan ze zo lekker bakken als zij, hoor! Maar ja, mijn moeder ziet ook niet altijd dat er een rotte appel tussen de andere appels op de schaal ligt. Want bij appels kan je niet zo goed zien of dat ze rijp zijn of niet. Dat merk je pas als je in hem bijt of hem doorsnijdt. Men noemt appels beurs als ze gekneusd zijn.

Dat is geen beurs met geld, wel te verstaan. Hoewel als je rotte appels koopt, je dat wel in je beurs kan gaan voelen!

Verhuizen

Verhuizen is het leukste wat er bestaat. Hoor ik je nou roepen: "dat bestaat niet!" En ik ben het helemaal met je eens, verhuizen is niet leuk, het is een ramp.

Het uitkiezen van een nieuwe woning is wél leuk. Daar ben je het vast wel met me eens. Het opknappen van het nieuwe huis kan leuk zijn, als je handig met klussen bent. Onze mannetjes kunnen zich dan helemaal laten gaan, met het motto dat alleen zij kunnen klussen. Ach, en wij vrouwen houden het er dan maar zo op.

Ons lot is het hele huisschoonmaken, en gordijnen naaien. Daar zijn wij weer beter in, en laten wij, mannen en vrouwen elkaar maar in onze eigen waarde. Maar ja, nu komt het grote werk, nl verhuizen. Je moet je hele inboedel inpakken in verhuisdozen. En daarna moeten de kasten uitelkaar worden gehaald. De schroefjes moeten wel goed bewaard worden, anders kan je de kasten niet meer in elkaar zetten.

Nou, als de meubels dan in het nieuwe huis staan, lijkt het alsof het meeste werk gedaan is. Maar schijn bedriegt. Al die dozen moeten worden uitgepakt. En ik kom tot de ontdekking dat we vergeten zijn op de dozen te schrijven wat de inhoud is!

En er staan wel 180 dozen in de kamer...

Ik hoor je al roepen: "ik wens je sterkte met uitpakken van al die verhuisdozen!"

Nou, bedankt, maar of ik er veel mee opschiet? Ik zal ze toch zelf uit moeten pakken.

Alleen weet je wat ik nu bedenkt? Uitpakken is eigenlijk mannenwerk, vind je ook niet?

Het is nu een half jaar later, en nog zijn die dozen niet allemaal uitgepakt.

Mannen...

Strijken

Weet je waar ik een hekel aan heb? Aan strijken, klinkt dat misschien bekend?

Alleen weet je wat het geval is, ik naai al mijn kleren zelf. Regelmatig ga ik naar de markt om stof te kopen. En wie lui is, en geen zin heeft in strijken, moet slim zijn. Dus koop ik stof die niet zo gauw kreukelt. Alleen, soms zit er een stofje tussen dat wel kreukelt maar zo mooi is dat ik hem wél koop. En later zit ik dan met de gebakken peren. En moet ik het kledingstuk die ik van het lapje genaaid heb wel strijken.

Ja, echt balen is dat!

Maar ik ben niet zo gauw voor één gat te vangen, en vraag dan aan mijn moeder of dat ze dat gekreukelde kledingstuk wil strijken. En dat doet ze met plezier, want zij heeft er tenminste géén hekel aan.

Ik weet dat je vast bij jezelf denk: “wat is dat toch een lui varken.” Maar voordat je nog minder van mij gaat denken, moet ik je wat vertellen.

Ik heb een hekel aan strijken, maar dat komt natuurlijk ergens door. Ik heb namelijk een keer een hele mooie jas voor mezelf genaaid, en toen moest ik hem strijken. Alleen brandde ik een gat in de voering. En sinds dien laat ik dat klusje maar aan anderen over. Want ik had uren werk in die jas zitten.

Begrijp je het een beetje, of is dat jou nog nooit overkomen? Als het laatste het geval is, moet ik wat tegen je zeggen: “het zal jou vast ook wel eens gebeuren, en dan begrijpen we elkaar wel.

Afgesproken?”

Ik heb een leesbril nodig

Ach, jongens, ik moet jullie echt wat vertellen. Ik ben me een paar maanden geleden een ongeluk geschrokken. Dat kan je vast wel begrijpen als je dit boekje leest. Ik had het idee dat mijn ogen opeens slechter werden. En ik draag al een bril, met een hele grote sterkte. Die week kon ik voor mijn gevoel slechter uit mijn Bijbelsdagboekje lezen.

En toen, op een woensdag avond, schrok ik me echt een hoedje. Ik kon haast niks meer lezen! In paniek belde ik mijn moeder op, en zei tegen haar: "Ma, ik word blind!"

Mijn moeder is echter heel nuchter, en zei dat het kwam omdat ik moe was. Ze zei dat ik de volgende dag maar weer in mijn Bijbelsdagboekje moest lezen om te kijken hoe het dan was.

Dat deed ik, en mijn vader belde mij de volgende morgen op. "Je wordt niet zomaar blind, ga maar naar een opticien."

En dat deed ik die avond, en ze zeiden dat ik op een ochtend moest komen, dat is de beste tijd om je ogen op te laten meten.

Dus ging ik die ochtend met knikkende knieën, en met een bokkend hart naar de opticien.

De opticien, de man van een vriendin van mij, keek mijn ogen na en zei "je hoeft niet bang te zijn blind te worden, je hebt gewoon een leesbril nodig."

Er viel een pak van mijn hart, dat kan je je zeker wel voorstellen. Ik koos samen met de opticien een mooi montuur uit, en ik kreeg nog ondertussen nog een lekker kopje thee, die best smaakte.

Had ik me daar nou zo druk over lopen maken? Over dat ik bezig was blind te worden!

Het heeft die bewuste avond toen ik dacht dat ik blind zou worden en mijn moeder opbelde, heel lang geduurd voordat ik in slaap viel. En omdat ik nogal een bezig bijtje ben heb ik allemaal oplossingen gevonden om die dingen wel te blijven doen, die ik leuk vind.

Maar dat was achteraf niet nodig

En nu zet ik een leesbrilletje op als ik ga lezen.
Maar ik voel me steeds nog jong, hoor...
Hoewel?

Kaarsjes branden

Heel vaak worden er kaarsen gebrand. In kerken bijvoorbeeld. Vooral in Rooms-Katholieke kerken. Het heeft dan een sirene betekenis. Ik vind dat persoonlijk wel wat hebben. Je kunt dan ook speciaal voor iemand bidden als je een kaarsje brand.

Ook is het de gewoonte om op een verjaardagstaart kaarsjes te branden.

Toen mijn moeder achtendertig jaar oud werd, had mijn vader achtendertig kaarsen op de verjaardagstaart gezet. De ene helft van de kaarsjes waren al opgebrand terwijl de andere helft nog aangestoken moesten worden. En toch was het een hele klus voor mijn moeder om ze uit de blazen, ook omdat ze toen de slappenlach kreeg.

Vroeger toen er nog geen elektriciteit was, deden de mensen kaarsjes in de kerstbomen als het kerst was. Maar wel met een emmer water ernaast. Je weet maar nooit. En toch heb ik begrepen dat er echt wel eens brand was als het kerst was, door die stomme kaarsjes.

Ondertussen heb ik een heel verhaal over kaarsjes gehad, maar ik moet maar eens "to the point" komen. Ik wil het over kaarsen hebben als je verliefd bent. En dat ben je vast al wel een keer in je leven geweest. Heerlijk is dat hé, je geliefde diep in de ogen te kijken en samen een beetje weg te zwijmelen.

Maar ooit zat ik ook zo weg te zwijmelen met mijn vriendje, totdat ik opeens zag dat het kaarsvet op mijn zelf geborduurde kleedje zat te druipen.

"Oh, wat zonde", riep ik uit, en probeerde het vet er nog af te halen met een mesje.

Maar het kwaad was al geschied...

En toch is mijn verkering niet uitgegaan, ook zelfs niet toen ik besloot nooit meer een romantisch kaarsje te branden.

Reclame

De vleeswaren is in de reclame. En ik neem mijn kans waar en sla een behoorlijke hoeveelheid in. Ja, veel vleeswaren moet ik wel kopen, want ik snoep graag een paar plakjes ham als ik de kans krijg. Ja, dat doe ik dan ook heel stiekem, anders krijg ik op mijn dak van mijn huisgenoten. Die lusten graag vleeswaren op de boterham.

Maar als je verder in de winkel komt, kom je nog meer dingen tegen die in de reclame zijn. Bv zuivelproducten. Dan zijn er de heerlijkste toetjes, waar je ook nog eens dik van wordt ook. Nee, bij dat schap moet ik heel snel voorbij rijden met mijn boodschappenwagentje.

En wat nog van al die reclamefolders die wekelijks op je voordeurkleedje liggen! Je bladert er door heen en voelt het geld in je broekzak branden.

Nee, Nederland staat erom bekend dat het heel veel geld in de reclame pompt.

En je weet toch zeker dat er veel reclames op tv zijn?

Hoe grappiger ze zijn hoe meer verdienen ze aan je.

En toch, hoe leuk of hoe stom reclames wel niet kunnen zijn, ze zijn even vervelend als er een mooie film op tv komt. En dat er dan pauzes zijn in zo 'n spannende film voor reclame. Het is alleen maar handig als je naar de wc moet.

Zullen we nou maar niet met al die reclames die ons overweldigen vrede sluiten, en er proberen van te genieten?

Gewoon omdat we geen andere keus hebben?

En ook nog eens geld uit moeten gaan geven om al die folders bij het oud papier te zetten, om het weg te laten halen door de gemeente?

Winkelen

Winkelen is iets wat vrouweigen is. Geef eens toe, als je een vrouw bent, tenminste. Heerlijk is het om in winkels rond te neuzen en bv een shirt te kopen die je niet echt nodig hebt. Geld moet rollen, toch! Met een vriendin gaan winkelen, vind ik altijd reuze gezellig. Alleen is er dan wel eens een probleem. Stel je vriendin vindt een bepaald kledingstuk heel mooi, en gaat het passen, en het staat echt niet! Wat doe je dan? Je wil haar echt niet kwetsen, maar stel dat ze naar een eerlijke mening vraagt? Dan sta ik vaak met een mond vol tanden, hoor!

Het beste is dan maar zeggen dat het een beetje te duur is... Ik vind het persoonlijk heel leuk om naar schoenenwinkels te gaan. Heel even op hoge hakken lopen. Om maar iedere keer weer te besluiten ze niet te kopen. Gewoon omdat ze een kwelling voor je voeten zijn. Maar ze staan zo mooi...

Weet je wat ik niet leuk van winkelen vind? Die spiegels in zo 'n pashokje. Je ziet dan namelijk al je zwembandjes zitten. En iedere keer moet je een grotere maat kledingstuk van het rekje pakken. Altijd als ik in die spiegels kijk, besluit ik om te gaan lijnen. Heel vastberaden doe ik dat dan. Maar van dat voornemen komt niks van terecht. Want mijn vriendin vraagt of dat ik zin heb om bij de cafetaria een patatje te gaan halen. En aangezien ik dol op patat met een flinke klodder mayonaise ben, kan ik die verleiding niet weerstaan.

Gek dat ik winkelen nog steeds leuk blijft vinden, of komt dat ik anders het geld in mijn broekzak voel branden?

Help, mijn haar zit niet goed!

Je hebt het zelf ook wel eens meegemaakt. Dat een vriendin of zus uitroept: “help, mijn haar zit niet goed.”

Zelf heb ik een vriendin, Ria heet ze, en echt waar, haar haar zit nooit goed volgens haar. Ik vind het zelf eerlijk gezegd wel meevallen. En iedere keer gaat ze weer naar een andere kapper. De coupe is nooit goed, het haar is te lang, of te kort en als ze het verft is de kleur te licht of te donker.

Ik ken nog iemand die nooit tevreden over haar haar is, ze heet Anneke. Maar eerlijk gezegd ze heeft dan ook heel moeilijk haar, en het zit dan ook nooit goed. Aan alle kanten heeft ze pieken zitten en zelf geloof ze dat ze nog steeds blond is, en dat terwijl ze al muisje grijs is. Ach, het is een beste meid en ik laat haar daarom in de waan dat ze nog blond is, in plaats van grijs.

En ik weet nog wel iemand die nooit tevreden over zijn haar is.

Namelijk mijn vader, hij is dan ook op een paar haartjes na helemaal kaal.

Ik heb zelf lang haar en ga maar een paar keer per jaar naar de kapper om de dooie puntjes ervan af te laten knippen. Het is wel zo dat ik er een heel werk aan heb om mijn haar uit te borstelen.

Gewoon omdat ik zo onrustig slaapt 's nachts. Mijn oma had daar een oplossing voor. Ze maakte een vlecht in haar haar. Maar omdat ik zelf niet zo goed mijn haar kan vlechten, lukt mij dat niet. Dus ga ik maar met los haar naar bed. En er is nog een nadeel aan lang haar hebben, namelijk het wassen ervan. Het duurt lang voordat het droog is, dus was ik het maar één maal per week.

En nu moet ik je wat bekennen. Mijn haar is vaak een beetje droog, en daarom steek ik het meestal op.

Dus eigenlijk geldt het ook voor mij: mijn haar zit nooit goed.

Zou je dit niet tegen de andere drie willen zeggen?

Rijbewijs halen

Ja, dat hoort erbij als je achttien jaar wordt.

Je rijbewijs halen. Heel veel jongelui kijken er rijk halzend naar uit.

Voor het eerst achter het stuur zitten, dat is het mooiste wat er is.

Gek genoeg heeft het mij nooit zo getrokken. Dat komt misschien

door een ervaring in de Krugerwildtuinpark in Zuid-Afrika. De wegen

waren zo rustig dat wij, de kinderen achter het stuur mochten zitten

op vaders schoot. Maar in plaats van op de weg te rijden, ging ik

naast de weg rijden, in de bosjes.

Nee, het lukte mij echt om de een of andere reden niet op de weg te

rijden. Omdat ik geslaagd was voor mijn HAVO examen kreeg ik 2000

gulden. Het was toen nog de gulden tijd, euro's kwamen pas later.

Maar in plaats van mijn rijbewijs halen met dat geld, ging ik voor

twintig dagen op vakantie naar Zuid-Afrika. Groot gelijk toch! En het

waren echt heerlijke dagen, ik heb er echt volop van genoten. En ik

heb echt geen spijt dat ik dat geld dat ik gekregen had voor mijn

diploma op had gemaakt naar een reis naar Zuid-Afrika. En ik denk er

vandaag nog net zo over, voor mij geen rijbewijs.

Ik heb een broer die toen hij voor zijn examen geslaagd was zijn

rijbewijs ging halen. Nou, theorie heeft hij in één keer gehaald, en

praktijk in twee keer. De eerste keer was hij te voorzichtig, en moest

toen zijn examen opnieuw doen. Op een dag, ik zou niet echt zeggen

op een goede dag, bracht hij mij 's avonds in het donker naar een

vergadering. We waren te laat.

Ik zal het kort vertellen, we reden te hard en kregen een bekeuring.

80 euro. En ja, ik moest natuurlijk meebetalen, want het kwam door

mij dat we te laat kwamen. Ik kon maar gewoon niet beslissen wat ik

aan wilde doen. Maar ja, het kostte me wel 40 euro. Wat kan het

gevolg van het halen van je rijbewijs halen je toch niet kosten.

Ook al heb jezelf dan geen rijbewijs gehaald...

Moppen tappen

Ja. Moppen tappen. Daar ben ik nou niet echt bepaald goed in. Gewoon omdat ik ze altijd vergeet. Al die moppen die als een waterstroom over me heen komen, die iemand verteld, ben ik zo weer kwijt.

Het is heel gek, maar het is me opgevallen dat jongens beter moppen kunnen vertellen dan meisjes. Hoewel, ik moet nu aan mijn achternicht denken. Die kan toch schuine moppen tappen! Niet om door te vertellen door een nette dame als ik. En eerlijk gezegd, ik ben ze zo weer vergeten, dus doorvertellen lukt al niet. En toch heb ik een paar lijfmoppen. Het zijn er maar twee.

Wat is een leeuw zonder manen? Nou? Een leeuw met zonnetjes. En wat is wit, en gaat door de bomen? Tarzan in zijn nachtjapon. Mijn broer kan ze niet aanhoren, zo flauw vind hij ze. Maar nu zal ik je wat vertellen wat echt gebeurd is. Een paar weken geleden vertelde een jongen mij deze mop: "twee skeletten lopen op straat, en de ene zei tegen de ander, wat ben jij bot zeg. En het andere skelet zei, wee je gebeente."

Ik vond het een goeie mop, en leerde hem uit mijn hoofd.

Diezelfde dag ging ik met de taxi terug naar huis. Wat is het geval? Ik dacht bij mezelf: "laat ik die chauffeuse eens laten lachen door die mop van die twee skeletten te vertellen." Dus ik vertel haar die mop en ze moest er smakelijk om lachen. Alleen zat er nog een passagier in de auto, en de chauffeuse stopte bij een uitvaartcentrum.

Oei, had ik dat nou maar geweten toen ik die vrouw in het zwart naar het uitvaartcentrum zag lopen!

Een vlek!

Mijn oma droeg haar hele leven een bril toen ze nog leefde. En toch was zij één van de eerste mensen die een vlek op iemands kleding zag. En dan moest dat bevleekte kledingstuk meteen de was in! Mijn oma vertelde dan ook vaak over de tijd dat er nog geen wasmachines waren. Dan werd de was in een grote teil gewassen. Jongens, wat een werk. En als je dan klaar was met wassen moest je de teil leeg gooien met sop water, om er dan schoon water in te doen om de was mee uit te spoelen.

Nee, ik kom uit een andere tijd...

Een tijd van wasmachines en drogers. En eigenlijk is het huishouden nou niet echt bepaald een grote hobby van mij. Dus ik mik altijd al mijn was die uit de wasmachine komt in de droger. En een dame met wie ik bevriend ben zit dan ook altijd te mopperen dat ik echt al mijn was in de wasmachine doe. Nee, zij hangt altijd haar was over een droogrekje die bij haar thuis in de badkamer staat.

Weet je wat wel een grote hobby van mij is? Kleding maken. Ik maak dan ook al mijn kleding zelf.

Maar weet je wat er een keer gebeurde? Ik zit soms te knoeien met eten, en dan komt mijn kleding onder de vlekken. Alleen wil ik het niet te heet wassen, want dat is niet goed voor de stof waarvan je kledingstuk gemaakt is. Ik probeer mij kleding niet hoger dan 40 Graden Celsius te wassen. En toch komen de vlekken er dan niet allemaal uit. En dan moet ik zo 'n zelfgemaakt kledingstuk weggooien.

Één keer heb ik geprobeerd om veel zeepsop bij de was te doen, maar de hele badkamer waar de wasmachine in stond was spekglad, en vol met zeepbelletjes.

Nee, geef mij dan maar die tijd met wassen in een teil maar weer terug...

Hoofdpijn dag en melktert

Dat kan wel eens goed uitkomen. Een hoofdpijn dag.

“Want vanavond heb ik hoofdpijn”, ja, je weet vast wat ik met dat liedje bedoel.

Het kan ook wel eens fijn zijn om dan niet naar je werk te gaan, als je geen leuk werk heb tenminste. Kijk, je kunt het als excuus gebruiken. Ik bedoel dan ook dat het niet waar is maar gewoon als excuus wordt gebruikt.

Maar je zou nou eens echt hoofdpijn hebben!

Dan moet ik aan mijn moedertje denken, en die had dan meestal geen hoofdpijn, maar een echte migraine.

En dat is echt geen pretje!

Nee, dan ligt ze de hele dag op bed, in een donkere kamer, en slikt ze de zwaarste pijnstillers die er zijn.

Ik kan me nog herinneren dat toen ik een jaar of twaalf was, en het bijna kerst was, dat mijn moeder weer zo 'n grote migraine aanval had. En omdat kerst een tijd van snoepen is, mocht ik van mijn moeder lekkere taarten bakken. Nu heb je een taart die een specialiteit in Zuid-Afrika is, nl. melktert, in het Nederlands noem je het melktaart. Het is een taart waar je veel melk bij het beslag moet doen. Maar mijn moeder was altijd zo eigenwijs dat ze meer meel bij het beslag deed. En dan mislukte het altijd.

Maar toen ik die vrijheid van mijn moeder kreeg om in de keuken mijn gang te gaan, net voor kerst, heb ik wel het goede recept van zo'n melktert gebruikt. En hij lukte, en was echt heerlijk!

En mijn moeder heeft haar lesje geleerd met haar eigenwijsheid om met het bakken van een melktert.

Waar een hoofdpijn dag al niet goed voor kan zijn...

Een broodje hotdog

Ja. Een broodje hotdog. Daar zijn kinderen dol op. Geef ze eens groot gelijk!

Ik met mijn 42^e lus er ook nog wel eentje van, hoor!

Vooraf die sauzen erop maken het smakelijk. Ik vind het dan ook lekker om er veel sauzen op te doen, vooral tomatenketchup. Ik doe er dan ook heel veel van op, met het excuus dat de fles uitgeschoten is. In Zuid-Afrika noemen ze het dan ook geen hotdog, maar warm brakke. Brak is een Afrikaans woord voor hond.

Nou heb ik wat meegemaakt met een hotdog, wat echt gebeurd is. Ik kwam een keer uit school, en had een enorme trek in een hotdog, en ging met de portemonnee van mijn moeder naar de supermarkt. Daar aangekomen merkte ik dat ik de portemonnee verloren heb onder weg met de fiets. Er zat ongeveer 33 gulden in, en de portemonnee kwam nog uit Afrika. Het was daarom een heel bijzondere portemonnee, die we een keer op een markt van Afrikaanse kunstwerken hadden gekocht.

Ja, en toen ging ik weer naar huis om 33 gulden uit mijn spaarpot te halen. Halverwege terug naar de supermarkt bedacht ik dat ik toch eigenlijk een nieuwe portemonnee moest kopen. Dus ik ging weer terug naar huis om nog meer geld te halen. Ik ging naar een winkel waar ze portemonnees verkochten en kocht er één voor 34 gulden. Dit kostte mij dus allemaal 67 gulden bij elkaar.

Toen ging ik watertandend naar de supermarkt. Daar aangekomen bleek dat de zachte broodjes op waren. Ze hadden alleen nog harde afbakbroodjes. Gelukkig hadden ze nog wel knakworstjes. Maar omdat ik het eng vond om die broodjes af te bakken, at ik ze zo maar op met worstjes ertussen.

Toen waren er zelfs geen sauzen meer, en moest ik die er nog bij denken ook...

Roken is verboden

Roken is verboden. Dat horen we overal. In de kroeg, restaurants, en alle andere openbare gelegenheden.

Nee, roken neigt om in den boze te komen. Gelukkig maar, al hoe wel, in dat bozen komen valt wel mee. Want de rokers gaan nu buiten "een peukie doen." Als het zomer is, is het niet zo erg voor ze, maar ik krijg wel meelijden met ze als ik ze in de winter buiten zie staan bibberen van de kou. En dan is roken nog gevaarlijk voor de gezondheid ook. Je kunt er heel ziek van worden, en zelfs aan doodgaan. Dit weten we allemaal, en het is daarom ook alom bekend. Dus zal ik er maar niet verder over uit gaan wijden, om de rokers die dit verhaal lezen niet te veel tegen de borst te stuiten. Ze weten het allemaal, maar blijven stug doorroken, tegen beter weten in. Nu is het zo dat ik mensen ken waarbij er niet gerookt mag worden in de huiskamer door de vrouw des huizes. In de wc is dat wel toe gestaan. Alleen wist ik dat niet. Ik zal je vertellen, de eerste keer dat ik daar een kleine boodschap moest brengen, schrok ik gewoon. Er hing een hele grote rook walm in de wc. En zo kwam ik er achter waarom de heer des huizes zo vaak naar de wc ging, hij ging gewoon een puffie doen!

Weet je wat ik een drama vind? Als het rookgerei van de rokers op zijn. Dan kunnen ze me toch chagrijnig worden! Ik heb er altijd een beetje lol om als de rokers hun aanstekers kwijt zijn. Dan is het me toch een gezoek in tassen, of in broek- jaszakken. En als ze aan anderen vragen of ze hun sigaretten aan willen steken, vragen ze om "een vuurtje."

Mensen gaan ook vaak roken om "erbij te horen."

Dat terwijl ik het juist stoer vind om niet mee te doen.

Zoals je gemerkt heb, ben ik een niet-roker, en ik heb alle frustraties gezien van mensen die wel roken.

Wat ben ik blij dat ik er nooit aan begonnen ben...

Schoenendrama's

Omdat ik bijna nooit kleren koop, ik maak bijna alles zelf, kom ik niet zo vaak in winkels waar ze kleren verkopen. Ik heb dan ook een hele eigen stijl wat kleding betreft.

Maar goed, in dit verhaal gaan we het over schoenen hebben.

Heerlijk vind ik dat, om naar een schoenenwinkel te gaan en schoenen te passen. Ik heb dan ook veel paren schoenen in mijn kast staan. Alleen heb ik de neiging om schoenen te kopen die te klein zijn. Als ik dan in de winkel sta, denk ik bij mezelf: "ik zal ze maar uit moeten lopen."

Nou, ik heb dan ook grote voeten voor een vrouw, ik zal maar niet vertellen hoe groot!

Ik heb dan ook heel veel respect voor de koningin, die de hele dag op nieuwe hooggehakte schoenen moet lopen, als ze weer een lintje door moet knippen, of op staatsbezoek gaat. Ik denk dat ze 's avonds altijd met haar voeten in een emmer met sodawater zit.

Nu is het zo dat ik ruim 5 jaar geleden één van mijn benen gebroken heb door van de trap te vallen. Sinds dien tob ik met mijn been dat gebroken is geweest. Het was mijn linkerbeen en net na de val hebben ze er een pin in gezet. Op een gegeven moment maakte ik een vreugdesprongetje, iets wat ik niet had moeten doen. Want de pin schoot in mijn knie. Mensen, wat deed dat een pijn. Ze hebben hem er toen maar weer uitgehaald, en mijn linkerbeen zit helemaal onder de littekens. Na een paar jaar begon ik er echt last van te krijgen, met lopen. Toen ging ik naar de pedoloog. Van de pedoloog moest ik steunzolen gaan dragen, en degelijke dure schoenen gaan kopen. Dus dat deed ik. Maar ze zaten me toch rot joh! Aan alle kanten knelde ze. Dus ik dacht: "ik ga schoenen kopen die wel lekker zitten", en had dat toen ook gedaan.

Alleen pasten de steunstolen er niet in. En de eerste paar schoenen, wit waren ze, zaten goed. Maar een paar bruine schoenen hadden ze niet in mijn maat. Dus heb ik ze een maatje kleiner gekocht.

Alleen moet ik nu pleisters op mijn voeten plakken, want ik kreeg er blaren van.

En ik heb nog steeds pijn aan mijn knie.

Ben ik misschien een beetje eigenwijs geweest?

De lift

Dat is een titel van een film. Ik zal maar eerlijk vertellen dat ik hem nooit gezien heb, en er alleen maar over heb horen praten. Het schijnt een spannende film te zijn.

En toch vind ik het handig dat er overigens een lift bestaat. In het vorig verhaal heb ik verteld dat ik mijn been gebroken had, door van de trap te vallen. Sinds dien vind ik het eng om met de trap te gaan. Dus als er een lift aanwezig is, neem ik de lift. Alleen moeten er niet teveel mensen in de lift zijn, want dat kan problemen opleveren. Dat is mij gelukkig nog nooit overkomen. En als er wat mis met de lift is moet je op de nood bel bellen. Ook dit heb ik nog nooit meegemaakt, en hoop het ook nooit mee te maken.

Zoals je weet kom ik uit Zuid-Afrika. In Zuid-Afrika noem je een lift een hijsbak. Logisch woordje, hé! Toen ik pas in Nederland kwam wonen en Franse les op school kreeg, moest ik het Franse woordje elevator in het Nederlands vertalen. Dus ik zei: hijsbak. Ze moesten er allemaal smakelijk om lachen.

Ik heb een vriend die wat grappen vertellen betreft een beetje lomp uit de hoek kan komen. We kennen beide een dame die nogal stevig aan de maat is, om het zachtjes uit te drukken. Op een dag zei die vriend van mij: wat is een spektakel? Mevrouw L in een Lift! Het is niet zo netjes, zelfs een beetje leedvermaak, maar ik heb er smakelijk om moeten lachen. Nee, goed te praten was dat niet, achteraf gezien.

Weet je wat mij opgevallen is? Dat er bijna in alle liften een spiegel aanwezig is. Kan je even tutten in de spiegel, vooral als er geen anderen in de lift zijn. Maar dat duurt maar even, want de lift gaat eigenlijk wel snel.

En toch zijn er nog een hoop mensen die met de trap gaan, en ze zijn over het algemeen eigenlijk wel mooi slank. Misschien moet ik maar met mijn zwembandjes meer met de trap lopen, al vind ik het een beetje eng...

Een tatoeage

Stoer vinden sommige mensen het. Een tatoeage dragen. Persoonlijk vind ik het niet zo geweldig. Al die draken en leeuwen op je lijf! En als het er eenmaal op zit, kan je het er niet meer afhaken. Dus je moet heel goed nadenken voordat je hem erop laat zetten. Het is echt geen potje thee zetten, hoor!

En het schijnt nog heel pijnlijk te zijn ook. Wie mooi wil zijn moet pijn lijden.

Nee, voor mij hoeft het niet. En toch, moet ik eerlijk zeggen, soms vind ik het wel mooi. Bij gespierde mannen, die als het zomer is, in hun blote bast lopen. Bouwvakkers, of stratenmakers. Ze zijn nu toevallig buiten de boel opnieuw aan het bestraten, en het is hartje zomer. En dan zitten er echt knappe mannen tussen met een mooi tatoeage op hun bovenarmen. Maar dan moet het bij één tatoeage blijven, anders vind ik het niet zo mooi meer.

Bij vrouwen vind ik het een beetje ordinair staan, vind je ook niet? Vroeger had je een soort kauwgom waar je dan met de papiertjes erom heen op je lijf plaatjes kan plakken. Misschien kan je je dat wel herinneren. Toen ik dat voor de eerste keer deed, was mijn moeder zich een hoedje geschrokken. Ze dacht dat het een echte tatoeage was, en ik had bijna straf gekregen, alleen liet ik haar toen zien dat je het af kan wassen, en toen moest ze er smakelijk om lachen.

En toch zijn er mensen die er spijt van krijgen dat ze een tatoeage hebben "laten zetten." En die laten ze dan wegbranden. Nou bepaald mooier wordt het er niet op.

Het is vooral een ramp als je de naam van je geliefde laat zetten en het gaat uit, die naam blijft er voorgoed op zitten. En als je het weg laat branden, blijf je altijd die litteken zien. Misschien is het dan beter nooit meer een relatie aan te gaan, als je een tatoeage wil, vooral als je vrijgezel wil blijven.

Ach, ik zit er niet mee, ik vind ze toch niet mooi...

Toetje mislukt

Er is geen enkel land op de hele wereld waar ze zulke lekkere toetjes hebben als in Zuid-Afrika. Ze bakken allerlei taarten van allerlei recepten, en doen daar dan verschillende sauzen over heen.

Één van de bekendste poedings, dat is het Afrikaanse woord voor toetje, is sauskluitjes. Je moet dan deeg van een bepaald recept maken, er bolletjes van maken, en in een pan met kokend water gaar laten worden. Als ze gaar zijn moet je ze uit de pan halen.

Ik heb het één keer geprobeerd te maken samen met een vriendin. Maar het is toen helemaal mislukt. Het werd een pan met een hele zoete brei erin. Nee, het was echt niet te eten.

In het studentenhuis waar ik in woon, sta ik erom bekend dat ik lekker koken kan. Eten is dan ook een leuke bezigheid, vind je ook niet? Vooral als je het met meerdere mensen doet.

Ik ken noch één lekker recept voor een toetje. En zo eenvoudig dat het niet mislukken kan. Je neemt een cake, eentje uit de winkel, voor het gemak, en laat het helemaal met sinaasappelsap doordringen. Dan kook je custardpap, nadat je de cake met sinaasappelsap in de oven hebt opgewarmd schep je het in een schaaltje, en schenk de warme custardpap erover heen. Heerlijk vind ik het, en eet mijn vingers er gewoon bij op. Maar toch is dat toetje niet zo geslaagd in Nederland. Op de één of andere manier geldt het spreekwoord "wat de boer niet kent, dat lust hij niet" sterk in Nederland. Dus serveer ik vanavond een gewoon schaaltje pap op tafel...

Lijnen

Lijnen. Oh help, het woord alleen al. Heb jij dat ook? Dat je een ochtend na een avondje uiteten bent geweest op de weegschaal gaat staan? Met de wijzer die veel hoger is dan dat je wenst? Ja? Nou, dan kunnen wij elkaar de hand schudden. Ik loop er al jaren mee te tobben. Overgewicht. Het is allemaal zo lekker hé, en er valt altijd wel wat te vieren. Op je werk, een vriend of vriendin die jarig is, en ga zo maar door. En ook natuurlijk als het weekend is. Een lekkere koek bij de koffie als je uit de kerk komt en zaterdag 's avonds een schaal met chips op tafel. Vooral met dipsausjes vind ik chips lekker. Ik heb dan ook een geheim recept voor dipsausjes, en die ga ik je echt niet vertellen!

En om over snoep te praten, ik ben dol op engels drop of karamel toffees. Dan kan je zo jaloers zijn op mensen die alles kunnen eten en die niks aankomen. Zo 'n mooi slank figuurtje zou ik ook wel willen hebben. Bij mij zit het vooral op de buik en op de heupen. Ik durf me dan ook echt niet in een bikini te vertonen. Nee, lijnen is en blijft een ramp. Hoewel, je kunt ook zeggen: "welke lijn?" Dik of dun?

Dan kies ik maar voor de dikke lijn, en ben op een andere manier aan het lijnen. Alleen werkt mijn weegschaal niet echt mee.

Ik heb een vriendin die nogal stevig aan de maat is, nog erger dan ik. Ze heeft me een keer verteld dat als ze het over haar gewicht heeft, dat ze dan zeven tot acht kilo minder opgeeft dan dat ze werkelijk weegt, als de mensen er naar vragen. We zitten dus beiden in hetzelfde schuitje.

En bovendien luidt er toch deze uitdrukking: een dikke buik en een dikke kont staat gezellig en gezond.

Eergisteren ben ik aan een nieuw dieet begonnen, maar wat heb ik toch opeens een trek in een portie patat met een flinke klodder mayonaise...

Wilt u uw bonnetje terug?

Dat is iets wat kassières altijd vragen als je de boodschappen aan het doen bent. Ik zeg dan altijd "nee."

In vervolg van mijn antwoord frommelen ze het bonnetje op en gooien het onder de kassa.

Ik zeg altijd om twee redenen "nee" dat ik de kassabon niet wil hebben.

In de eerste plaats weet ik dat ik weer ontzettend zal schrikken als ik zie hoeveel geld ik weer uitgegeven heb.

In de tweede plaats wordt het zo 'n rommel in mijn portemonnee.

Ik heb wel eens gehad dat ik ook per ongeluk wat papiergeld had weggegooid toen ik de inhoud van mijn portemonnee opruimde.

Ja, dat was behoorlijk balen geblazen.

Weet je wat wel handig is? Dat ze op de markt niet vragen of dat je een bonnetje wil hebben. Maar het is wel zo dat je erom vragen kan. Weet je wat wel lastig kan zijn? Als je voor een ander boodschappen moet doen, en je het even voorschiet. Diegene voor wie je de boodschappen doe, krijgt dan het bonnetje, je moet hem dan wel bewaren, en dan rekent de persoon bij je af. Alleen werkt dat niet zo handig met mij omdat ik uit gewoonte "nee" zeg als ze vragen of dat ik de bon wil hebben.

En ja, dan weet je niet meer wat de boodschap heeft gekost. Je kunt het natuurlijk wel een beetje schatten, maar omdat ze tegenwoordig met codes werken, en niet meer met opgeplakte prijsjes, weet je het daarom niet zo goed meer.

Ik probeer altijd eerlijk te zijn, En zeg dan maar altijd dat de boodschap wat goedkoper was als dat kon zijn. Gewoon voor de zekerheid, ach die paar centen...

Mevrouw, wilt u uw bonnetje nog terug?

Engelenhaar

Volgens mij weet je wel wat dat is. Engelenhaar. Dat zijn slingers die je om een kerstboom drapeert. Daar moet je wel voorzichtig mee zijn, want als je het te ruw doet, als je eerst de ballen aan de boom hebt gehangen, kunnen ze kapot vallen. Daarom is het verstandig eerst het engelenhaar in de boom te hangen, en daarna de ballen erin te doen.

Engelenhaar heb je in allerlei kleuren, net als kerstballen. Een kerstboom kan eigenlijk wel een kunstwerk zijn, als je de kerstballen en engelenhaar mooi qua kleur bij elkaar uitzoekt.

Ik vraag me eigenlijk af hoe engelenhaar aan zijn naam komt. Bij kerst hoort een kerstboom, en hoe zijn mensen erop gekomen juist met kerst een kerstboom in huis te hebben? Ik heb begrepen dat voordat het Christendom in Europa er was de mensen zo 'n boom in huis hadden.

Toen het Christendom doorbrak in Europa hebben ze de kerstboom in eren gehouden.

Maar nu mijn vraag: hoe komt engelenhaar aan zijn naam? Was het misschien een engel die met zijn haar in de kerstboom verstrikt raakte? Ik zal dat nooit te weten komen, denk ik. Eind Oktober ligt er net als kerstballen engelenhaar in de winkels. En je hoort weer dezelfde hits op de radio als het jaar daarvoor.

Weet je wat er ook kan gebeuren met engelenhaar? Het kan in de knoop zitten. En zie dan maar hoe je het uit de klit haalt. Weet je wat ik me afvraag?

Of dat je met engelenhaar vlechten kan? Ik ga het als het kerst is uitproberen. Misschien wordt mijn boom wel de mooiste van heel de stad.

Je moet het alleen niet nadoen.

En als je het wel doet hoop ik dat het helemaal in de klit gaat zitten. Het is nu weer een week na kerst, en het engelenhaar van mijn boom zit me toch in de klit!

Gelukkig die van jou ook.

Pispotjes

“Wat een raar woord”, hoor ik je zeggen. Ik denk dat je er vroeger ook gebruik van hebt gemaakt, om zindelijk te worden. En eigenlijk is het geen eens zo 'n vreemd voorwerp. We moeten toch allemaal naar de wc! Alleen is me opgevallen dat over het naar de wc gaan grappen worden verteld. Vooral kleine kinderen vinden het woord “poep” of “pies” prachtig.

Men noemt dat onderbroekenlol.

Weet je wat mij als klein kind overkomen is? Ik ging een keertje per ongelukkig naast mijn potje zitten toen ik een plasje moest plegen. En omdat ik naast het potje terecht kwam, gleed ik uit over de vloer die nat van mijn plasje geworden was.

Mijn moeder zag het gebeuren en moest er smakelijk om lachen.

Alleen het opruimen ervan heeft ze minder gevonden.

Maar er zijn ook planten die pispotjes heten. Eigenlijk zijn ze geen planten, maar onkruid. En daar wil ik het eigenlijk over hebben. Ik heb groene vingers en zit graag met mijn handen in het grond te wroeten. Alleen het onkruid wieden vind ik minder leuk. Want de wortels van het onkruid blijven vaak in het grond zitten, en een week nadat je die blaadjes eraf hebt gehaald, zijn er weer nieuwe blaadjes aan gegroeid.

Maar het meest moeilijk soort onkruid om mee te werken zijn pispotjes. Ze hebben wel mooie witte bloemen, en dat moet gezegd worden. Maar ze overwoekeren wel andere planten zodat die wegwijnen omdat ze geen licht meer krijgen. En het is heel lastig spul. Je trekt eraan en heel voorzichtig moet je het dan van de planten afhaken, om de planten niet te beschadigen.

Ik word er echt pissig van!

De aardappelen branden aan

Heb jij dat ook wel eens gehad? Dat de aardappelen aanbranden? Ja? Oh, gelukkig, dan ben ik niet de enige. Eigenlijk is die laatste opmerking niet zo netjes van mij. Het lijkt wel een beetje op leedvermaak! Wil je het me vergeven, en zullen we het verder maar over aangebrande aardappelen hebben?

Ik wou laats stampot rauwe andijvie klaar maken. Mijn familie is daar dol op, vooral met spekkies erdoor heen. En dan ook uitgebakken spekkies wel te verstaan.

Voor een prak andijvie stampot heb je wel veel aardappelen nodig. Maar ik schil ze met liefde, hoor, voor mijn gezinnetje. Onder het schillen zing ik een vrolijk liedje. Ja, zoals je ziet, ik heb er wel zin in vandaag. Nadat ik ze geschild en afgespoeld heb, zet ik de pan met aardappelen in water op het gasfornuis. Ik breng de aardappelen aan de kook en zie dat het op de klok tien voor vijf is. Daarna reken ik uit dat de aardappelen tot tien over vijf moet koken. Aardappelen moeten namelijk twintig minuten koken om gaar te worden. Maar na een poosje ruik ik wat aanbranden in de keuken. Dat snap ik niet, want de klok staat nog steeds op tien voor vijf.

En opeens heb ik door dat de klok stil staat! En nu heb ik een pan vol met aangebrande aardappelen. Wat nu? Mijn gezinnetje rekent er op dat ze vanavond een bord met andijviestampot zullen krijgen. Maar ik kom op een idee. Ik gebruik wel aardappel pure uit een pakje.

En ik hoop dat mijn familie niet zal merken dat het nepaardappel pure is.

En gelukkig, het valt mee. Ze merken het niet. Dus als er weer een stampot op het menu staat hoef ik nooit meer een paar kilo aardappelen te schillen. Maar één ding moet ik wel doen: zorgen dat de klok gerepareerd wordt.